

Sygn. akt III CNP 16/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa D. S.
przeciwko A. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 października 2016 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 marca 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 marca 2014 r. oddalającego apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 2 lipca 2013 r. Skarżąca wskazała, że „zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 378 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nierozpoznanie apelacji powódki polegające na nierozważeniu w ogóle zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 194 § 1 k.p.c. obligującego sąd na wniosek powoda - w sytuacji, gdy powództwo nie zostało wniesione przeciwko osobie, która powinna być w sprawie stroną pozwaną - do wezwania tej osoby do wzięcia udziału w sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga przewidziana w art. 424¹ k.p.c. jest specjalnym procesowym środkiem prawnym, którego celem jest stwierdzenie, że prawomocne orzeczenie sądu drugiej instancji (wyjątkowo - pierwszej instancji) jest niezgodne z prawem. Chodzi o niezgodność orzeczenia z prawem przedmiotowym, tj. z przepisem prawa pozytywnego, z którym koliduje zawarte w orzeczeniu rozstrzygnięcie co do istoty.

Jest oczywiste, że wyrok Sądu Okręgowego nie może być co do zasady sprzeczny z przepisami prawa procesowego, a zwłaszcza z wymienionymi przez skarżącą w skardze; w rozpoznawanym przypadku sprzeczność ta mogłaby ewentualnie dotyczyć prawa materialnego. Takich przepisów skarżąca jednak, wbrew wymaganiu art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., nie wskazała (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CNP 4/15, nie publ. oraz z dnia 8 grudnia 2015 r., III CNP 23/15, nie publ.).

Skarżąca nie uprawdopodobniła także realnie poniesionej szkody; nie wskazała cywilistycznego i faktycznego mechanizmu jej powstania oraz nie opisała jej następczego związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia, co powoduje niespełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Jeżeli strona twierdzi, że za jej szkodę odpowiedzialny jest Skarb Państwa - Wojewoda (...), to nic nie stoi na przeszkodzie, żeby wytoczyć powództwo przeciwko niemu.

Należy nadmienić, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, nie publ.).

W tej sytuacji, skoro nie wskazano przepisu prawa materialnego, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, skargę - jako dotkniętą nieusuwalnym brakiem (424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), należało odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).